

Prædik om Jesus og ikke om hvad som helst

"Dette har jeg skrevet til jer, der tror på Guds søns navn, for at I skal vide, at I har evigt liv" (1 Joh 5,13).

Hovedtanke

Budskabet om Jesus Kristus er det centrale i kristen forkyndelse.

Introduktion

I forbindelse med en større hoveddrengeøring i en af vores kirker faldt nogle unge mennesker over en kasse med omhyggeligt sorteret indhold. De åbnede den forsigtigt og så, at den var fyldt med gamle lysbilleder. Ved nærmere eftersyn viste det sig at være billeder af fantasifulde dyreskikkelser, tidslinjer, tabeller med årstal, statuer og en kvinde i en påfaldende klædning. Det var altså lysbilleder fra menighedens fordums evangeliske mødeserier. Hvad mon den næste generation finder i de kasser, vi efterlader os?

Som Jesu efterfølgere er vi kaldet til at forkynde det glade budskab om frelsen i Kristus for alle mennesker. Hvad er vores fokuspunkt i den forbindelse? Hvad er det centrale, og hvad er kernebudskabet i vores forkyndelse?

Pastor Wilhelm Busch, en utrættelig forkynder [medlem af Bekenende Kirche under nazismen], skrev i sin bog "Jesus predigen – nicht irgendwas": "Vi har ikke fået til opgave at sprede vores budskab. Vi skal forkynde Guds budskab. Her går vi og klippe-klistrer i Bibelen og sætter tilfældige ting sammen til en eller anden sandhed for til sidst frimodigt at påstå, at dette er det sande budskab. Men ved hjælp af denne manipulation er Guds budskab, uden at vi opdager det, blevet til 'vores' budskab" (W. Busch, Wilhelm-Busch-Bibliothek, Bd. 8, Aussaats-Verlag 2006, 65).

"Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved" (ApG 4,12).

”Den store kærlighed, han elskede os med”

Ef 2,1-10

Hvordan beskrives Guds handle og indstilling til mennesker i disse vers?

Baggrund

Al tale om Gud udspringer af en erfaring – frelsens erfaring. ”Alle kristne – uanset deres herkomst – var, inden de blev frelst ved Kristus, forfaldne til ulydighed mod Guds vilje. Et liv i synd, det vil sige et liv skilt fra Gud, medfører døden. Gud kommer med sin nåde ind i menneskets naturgivne, dødsdømte eksistens. I sin store kærlighed optager han menneskene i sit fællesskab ved hjælp af Kristus og giver dem på den måde et nyt liv. Det overraskende udsagn, at de kristne er sat med ham i himlen, i Kristus Jesus (v. 6), siger noget om, hvor deres åndelige hjem er, nemlig i fællesskabet hos Gud” (Stuttgarter Erklärungs Bibel (SEB) 1741).

Til fordybelse

Der findes kun få udsagn, der kan bevare deres smittende begejstring i flere tusind år. Men ordene i dette kapitel, især vers 4-7, har ikke mistet deres styrke. Man kan stadig efter alle disse år fornemme Paulus’ glæde og begejstring over sin erfaring med Gud, hvis barmhjertighed og kærlighed har gjort et stort indtryk på ham. Denne vidunderlige erfaring vil han helst dele med alle mennesker. For med Jesus Kristus vil alle kunne opleve en grundlæggende forandring i deres liv.

Til eftertanke

”For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds” (Ef 2,8).

"Jeg er hans vidne"

ApG 26,1-23

Hvad gør Paulus i sin forsvarstale tilhørerne opmærksom på?

Baggrund

Efter sin omvendelse brugte Paulus hele sit liv på at sprede evangeliet blandt de forskellige folkeslag. Utrætteligt forkyndte han den opstandne Kristus, først for jøderne og derefter især for den ikke-jødiske befolkning. Han foretog flere rejser til egnene øst for Middelhavet og grundlagde dér adskillige menigheder. I den anledning stødte han ikke kun på velvilje og accept, tværtimod. Han blev dagligt mødt med afvisning, forfølgelse, fjendtlighed, pisk og stening. Flere gange sad han i fangenskab. Under sit sidste ophold i Jerusalem blev han på ny angrebet af fanatiske jøder og efterfølgende af romerske vagter sat i beskyttelsesarrest. Men selv som fange udnyttede han enhver anledning, han fik, til at aflægge vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Paulus er ikke mest optaget af sine egne lidelser. Han holder ikke kun på sin ret og er slet ikke ude på hævn. Han glæder sig derimod over at have lejlighed til at forkynde den opstandne Kristus, selv under fangenskab. Han råber uden omsvøb til den romerske statholder, den jødiske konge og hele deres følge: "Om det er lige ved eller langt fra, så ville jeg ønske til Gud, at ikke blot du, men alle, som hører mig i dag, fik det som jeg" (26,29) – nemlig ville blive en modig Kristus-forkynder.

Til eftertanke

"Efter at de havde givet dem mange piskeslag, satte de dem i fængsel og gav fangevogteren ordre til at bevogte dem sikkert. Da han havde fået den ordre, satte han dem i det inderste fangehul og spændte deres fødder fast i blokken. Ved midnatstid sad Paulus og Silas og bad og sang lovsange til Gud, og fangerne lyttede" (ApG 16,23-25).

Hvad kan selv i svære tider få mig til at prise Gud og vidne om ham?

"Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret"

1 Joh 4,7-11; 5,1-5

Hvordan beskriver Johannes de forandringer, der sker i et menneskes liv, når det kommer til tro på Gud?

Baggrund

Johannes og Jakob, Zebedæus' sønner, blev kaldt "Tordensønner" (Mark 3,17). Deres temperament kom til udtryk, da Jesus og hans disciple rejste gennem Samaria. Da de prøvede at finde en overnatningsmulighed, stødte de på modstand. De blev forment adgang til selv de mest beskedne logier. Johannes og Jakob foreslog en radikal løsning på problemet: "Herre, vil du have, at vi skal sige, at der skal falde ild ned fra himlen og fortære dem?" (Luk 9,54). Men Jesus satte dem på plads. Hans vej var kærlighedens, ikke voldens.

Erfaringerne med Jesu kærlighed forvandlede i løbet af årene impulsivitet og vrede til venlighed og godhed. I Johannes' Første Brev er ordet kærlighed brugt næsten 40 gange, i forskellige afledninger endda 50 gange.

Til fordybelse

"Udøvelse af magt er i modstrid med principperne for Guds herredømme. Gud ønsker kun kærlighedens tjeneste, og kærlighed kann ikke fremtvinges, den kann ikke vindes ved magt eller autoritet. Kærlighed kan kun vækkes med kærlighed" (Ellen White, *Jesu Liv*, Dansk Bogforlag 2013, s. 14).

Til anvendelse

Når vi har overgivet os til Kristus, vil hans kærlighed til os stråle fra os til andre. Kristenhedens største vidnesbyrd er et forandret liv. Det betyder ikke, at vi holder op med at begå fejl. Men det betyder, at Kristi kærlighed fylder os, og at vi er til velsignelse for menneskene omkring os.

"... alt det, Herren har gjort mod dig"

Mark 5,18-20

Hvilken opgave fik den helbredte af Jesus?

Baggrund

Markus beretter om Jesu møde med den besatte i gerasenernes land, der levede i gravhuler. Han var ustyrlig og jog en skræk i livet på folk. Jesus befrier ham og helbreder ham. Han får lov at opleve Guds magt og velvilje på egen krop.

Jesus havde opfordret mange mennesker til at følge ham, men til denne mand sagde han: "Gå hjem til dine egne og fortæl dem om alt det, Herren har gjort mod dig, og at han har forbarmet sig over dig" (v. 19).

Apostlene, som Jesus udsendte, var mennesker, der i mødet med ham havde erfaret noget, der ændrede deres liv for bestandigt.

Til anvendelse

Intet taler mere overbevisende om evangeliets magt end et forandret liv. At aflægge vidnesbyrd vil sige at delagtiggøre andre i, hvad Jesus betyder for os, og hvad han har gjort for os. Det gælder ikke om at bevise, at det, som vi tror på, er det rigtige, og det, som andre tror på, er forkert. Når vores vidnesbyrd kommer fra et hjerte, der er blevet forvandlet af hans nåde, overvældet af hans barmhjertighed og fascineret af hans kærlighed, så prædiker vi Jesus!

Til eftertanke

"Jeg kan ikke tie med det, du har gjort.
Og når jeg tænker på, hvor højt du elsker mig,
og hvad jeg skylder dig, så jubler mit hjerte.
eg kan ikke lade være med at synge.
Jeg kan ikke lade være med at fortælle om dig.
Jeg kan ikke lade være med at prise dig alle mine dage"
(Albert Frey).

”Lad os holde fast ved bekendelsen”

Hebr 10,19-25

Hvilken betydning har det at vidne om Jesus i menigheden?

Hebræerbrevets forfatter fortæller om Jesus som vores ypperstepræst (kap. 7-10) og konkluderer derefter, hvilken praktisk betydning det har for den kristne menighed. Ved Jesu blod, som de troende er blevet stænket med, og hvormed de er blevet rensede fra synd, har menigheden fået adgang til Gud. Efter alt det, Jesus har gjort, bør menigheden ikke nøle. Da vejen til Gud er åben, bør vi ikke holde os tilbage, men derimod træde frem for Gud med frimodighed og gribe den nye mulighed, som Kristus har åbnet for os.

Det betyder så også, at vi i vores livsførelse bør holde fast ved den bekendelse, vi aflagde ved dåben, uden at tvivle på den. Det gælder om at modstå fristelsen til at blive sløv og til at holde sig væk fra menigheden. Netop fællesskabet i menigheden bør være til gensidig opmuntring for sammen at kunne bestå på dagen, hvor Jesus kommer igen (ifølge SEB 1818).

Til anvendelse

Hvis vi ikke selv ejer frelsesvished i Jesus, er det heller ikke muligt at vidne om den på en troværdig måde. Der findes en del oprigtige og samvittighedsfulde kristne, der lever i en tilstand af stadig usikkerhed og gang på gang spørger sig selv, om de er gode nok til at blive frelst. Men Jesus ønsker, at enhver skal kunne glæde sig over frelsen, som han så beredvilligt tilbyder. Han længes efter, at vi personligt erfarer, hvad det betyder at være retfærdiggjort ved hans nåde og slippe for syndens dom.

Når vi har modtaget Kristus i tro, og han lever i os ved Helligånden, har vi allerede fået det evige livs gave her og nu.

At ”prædike” Jesus betyder at dele den nåde med andre, som Kristus har skænket os.

"Kristus lever i mig"

Gal 2,20

Hvordan skal dette udsagn forstås?

Baggrund

Det, at den troende, korsfæstet med Kristus, er død for loven, gør ham i stand til at leve et frit liv med og for Gud (v. 19). Det er ikke længere det "jeg", som var på afveje, der styrer den troende, men Kristus er nu blevet fokuspunkt for hans vilje. Så længe han dog stadig lever på den menneskelige eksistens' betingelser, leves dette nye liv kun i troen på Jesus Kristus. Vi ser ham ikke endnu, men lever i et fast håb om fuldendelsen.

Til fordybelse

Jesus har kaldet mennesker til efterfølgelse og aldrig lagt skjul på alvor i det. "Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig" (Luk 9,23). At fornægte sig selv vil sige at opgive sig selv og sine ønsker. "Det, Jesus altså forventer af enhver, er, at man gør sig helt og aldeles fri af sig selv, en frihed, som den har, der er parat til at dø og til fuldstændigt at give slip på sig selv. Det kan kun ske, når Jesus og evangeliet, altså forkyndelsen af ham, bliver så stort og så vigtigt, at alt andet blegner ved siden af det" (SEB 1474).

Til eftertanke

Vidnesbyrd, der har en livsforvandlerende effekt på andre, er fokuseret på det, som Jesus har gjort for os, og ikke på det, som vi har måttet give afkald på for hans skyld. De er fokuseret på hans offer, ikke på vores. Kristus beder os aldrig om at opgive noget, der ville være til vores eget bedste.

Resumé

Som kristne har vi en personlig historie at fortælle, en historie om, hvordan Jesus har forandret vores liv, og hvad han har gjort for os.

Spørgsmål til drøftelse

Indledende
spørgsmål

1. I centrum for den kristne tro står en person – Jesus Kristus.

Hvad betyder det for jeres personlige vidnesbyrd og for menighedens forkyndelse?

Ef 2,1-10

2. Hvordan vidner denne tekst om Jesus Kristus?

Hvilken indvirkning har troen på livet?

1 Joh 4,7-11; 5,1-5

3. Hvordan ser et liv i kærlighed ud, helt konkret?

Mark 5,18-20

4. Hvor vigtigt er det personlige vidnesbyrd for jer?

Hvor nemt eller svært er det for jer at tale om Jesus i jeres personlige omgangskreds?

Hebr 10,19-25

5. **Hvad betyder det for den enkelte og for menigheden, at der nu er fri adgang til Gud?**

Afsluttende
spørgsmål

6. "Vi skal prædike Jesus – ikke hvad som helst" (W. Busch).

Hvad tager du med dig fra samtalen i dag?